అపోహ

ఎం. వి. నారాయణాచార్య

ట్రెయిన్ వచ్చి ప్లాట్ ఫారం మీద ఆగి— 'తన బాధ్యత తీరిపోయిందంటూ' 'ఉస్సు'రని నిట్టూర్చి "దిగేవాళ్లు దిగండోయ్!" అని గావుకేక పెట్టింది.

ప్రసాదరావు ఒక్కసారి ఉలికిపడ్డాడు. కిటికీలోంచి తొంగిచూశాడు.

"అరె! తను దిగవలసిన స్టేషను వచ్చేసింది!" తోలుసంచీ పట్టుకుని పాదాలు యథాలాపంగా బూట్లలో దూరేసి, ఒక్క గెంతులో ప్లాట్ ఫారంమీద పడ్డాడు.

అతనికళ్లెవరినో అన్వేషిస్తున్నాయి. ఎవరినో చూడాలనే ఆతృతతో తొందర తొందరగా అటూ ఇటూ చూస్తూ తిరుగుతున్నాడు.

'కాంత' గాని-కనీసం మోహన్ గాని వచ్చి తన్ను రిసీవ్ చేసుకుంటారని ఎంతగానో ఆశించాడు.

"మనుషుల కెంత నిర్లక్ష్యం?..."

ప్రసాదరావు ఆశాభంగం పొందాడు తనవాళ్లని గురించి తను తప్పుగా అంచనా వేసుకున్నాడు. ప్రసాదరావుకు తల కొట్టేసినట్లయింది. తనెన్నాళ్లుగానో స్వదేశాన్ని, స్వజనాన్ని చూడాలని తెగ ఆతృతగా వుంటే, కనీసం స్టేషన్‌కి వచ్చికూడా రిసీవ్ చేసుకునే దిక్కు లేకపోయింది.

ప్రసాదరావు జేబులో చెయ్యిపెట్టి సిగరెట్ పెట్టె తీశాడు. ఏదో బరువుగా క్రింద పడింది. 'ఫలానా ట్రెయిన్‌లో నేను వస్తున్నాను. స్టేషన్‌కి వచ్చి కలుసుకోమని...' తను కాంతకు రాసిన ఉత్తరం అది.

'ఏం పరాకురా! ప్రసాదం భాయీ!' అనుకున్నాడు. మరి మొన్న మద్రాసులో ఓడ దిగగానే తను స్వయంగా పోస్టు చేసిన ఈ ఉత్తరం మాటేమిటి?

వెయిటింగ్ రూంలో టేబిల్ మీద లెదర్ కేసు విప్పి సవరించి చూశాడు.

'హే భగవాన్!' అక్కడ తను తీసిన ఫొటోల తాలూకు నెగెటివ్‌లూ, ప్రింట్లూ కాళీ కవర్‌లో పెట్టాడు. అవి ఇప్పుడు కనిపించడం లేదు. ఈ పరాకుమాత్రం తను విదేశాలు వెళ్లినా, డాక్టరేటు సంపాదించినా తనకు ప్రాణస్నేహితుల్లా వెంటాడుతూనే వుంది.

ప్రసాదరావు వాచీ చూసుకున్నాడు.

రాత్రి తొమ్మిదిన్నర అయింది.

స్టేషనంతా పట్టపగల్లా వుంది. ఎంతగానో మారిపోయింది. ప్రసాదరావుకు తన మాతృభూమిని, అందులో తన స్వగ్రామాన్ని, అందులోనూ...ఎంతో నాగరికత పొందిన దాన్ని చూస్తూంటే బ్రహ్మానందంగా వుంది. ఈ సమయంలో బయలుదేరి తన స్నేహితులు ఎవరెవరు ఎక్కడెక్కడ వున్నారో వాళ్లందర్నీ లేపేసి—పలకరించి ఎన్నెన్నో విషయాలు మాట్లాడేసుకోవాలన్నంత ఉబలాటంగా వుంది.

స్టేషన్ బయట ఉన్నతంగా నిలబడి రంగు దీపాల వెలుగుల్లో తన్ని నవ్వుతో, పలకరిస్తున్న 'రెస్టారెంటూ' దానికి ఓ పక్కగా 'మెడికల్ హాలూ' ఓ పదారు ఫ్యాన్సీ దుకాణాలు; కిళ్ళీ దుకాణాలు, సైకిల్ రిక్షా జట్కాల కోలాహలము; పందెపు గుర్రాల్లా దూసుకుపోతున్న టాక్సీల హారన్ మోతలు ప్రసాదరావును ఓ పావుగంట సేపు 'ఏం

చెయ్యాలి?' అనే ఆలోచననించి మరిపించాయి.

అతనిపాదాలు అతనికి తెలియకుండానే అతన్ని రెస్టారెంటులోని ఒక టేబుల్ దగ్గర నిలబెట్టాయి.

'ఓహో; నేనిప్పుడు కాఫీ త్రాగబోతున్నాను కదూ!' అనుకుని తనలో తను నవ్వుకుంటూ ఆపని కుపక్రమించాడు.

రెండు గుక్కలు కాఫీ త్రాగి తర్వాత సిగరెట్ ఘాటుగా పీల్చాడు.

'రాత్రి హోటల్ గదిలో పడుకుని ఉదయాన్నే యింటికెడితే?' అనుకున్నాడు.

దానితో ప్రసాదరావుకు బ్రహ్మాండమైన ఊహ వచ్చింది.

'తెల్లవారేసరికి ఇంట్లో తను తన పక్కమీద దుప్పటీ ముసుగులో ఉంటే, ఎలా వుంటుంది!...శాంత ఆశ్చర్యంతో ఎంత ఉక్కిరిబిక్కిరయి తికమకపోతుందీ? ఇలా తను వస్తాడని కల్లో కూడా అనుకోని శాంత......

'అవును శాంత...శాంత'...ఆలోచనలకు 'బ్రేక్' పడింది. మళ్లీ మరో గుక్కెడు కాఫీ తాగి సిగరెట్ పీల్చాడు.

శాంతంటే ప్రసాదరావు సర్వస్వమూను. అంతకంటే శాంతే ప్రసాదరావు-ప్రసాదే శాంత. లేకపోతే ప్రసాదరావులో మొదటి అక్షరం పక్కని శాంతని చేర్చినా సార్థకనామం క్రింద చాలా బాగా వుంటుందని ప్రసాదరావు అభిప్రాయం.

ప్రసాద్ శాంతని ప్రేమించి పెళ్లాడాడా?...కాలేజీలో సైన్సు రికార్డుల మార్పిడితో—(తద్వారా లేఖలబట్వాడా చేసి-) ప్రారంభమైన ప్రేమా?

లేకపోతే పక్కింటివాటాలో శాంతను ప్రసాద్ ప్రేమించి, నాన్నకు; 'నా' అన్న ప్రతీవాణ్ణి-సంఘంతో సహా ఎదిరించి ఘాటుగా సంఘాన్ని తిట్టి, లేకపోతే స్టయిలిష్‌గా ఏడ్చి పెళ్లాడాడా? లేకపోతే కమ్మటి కాఫీ త్రాక్క ఏమిటీ దూలాలికేవీ చూసి ఈ ఆలోచనలు?...

వాస్తవానికి పెళ్లయి మూడుముళ్లూ పడినదాకా ప్రసాద్ శాంతముఖంకూడా ఎరుగడు.

కాని...శాంతదీ తనదీ ఏదో జన్మాంతర సంబంధమని; తను శాంత వాడు కావడమే తనకు మిగతా ప్రపంచంకంటే ఉన్న ప్రత్యేకత; లేక అధిక్యత అని విశ్వసిస్తాడు.

చిన్ననాడే తల్లికి దూరమై అనురాగాన్ని వాత్సల్యాన్ని ఎరుగని ప్రసాదరావు పసిపిల్లవాడిలా శాంతఒళ్లో ఆడుకుంటాడు. తండ్రికూడా దూరమవడంతో ప్రసాద్ మరీ శాంతమీద ఆధారపడి జీవించడం మొదలెట్టాడు. శాంత తన చిలిపితనాన్ని చూసి ఆనందిస్తుంది. అర్థంలేని ఆవేశాన్ని సహిస్తుంది.

భార్యగా, స్నేహితురాలుగా, అధికారిగా అన్నిరకాల అనుభూతుల్నీ తన కందిస్తూ తనింతవాడు కావడానికి తోడ్పడింది.

శాంతను వదలి ఉండలేక 'నేను ఫారిన్ పోనన్నాడు'—ప్రసాద్.

'నాలుగేళ్లనగా ఎంతసేపండి-నేను మా 'మోహన్'ని సాయం తెచ్చుకుంటాను—అవకాశం పాడుచేసుకోకండి' అని బలవంతంగా పంపించింది.

ఎలావుందో శాంత? ఇప్పుడేం చేస్తూంటుంది? చెప్పిందిగా "మీరు వచ్చేంతవరకూ మీ ఫొటోముందే కూర్చుని తపస్సు చేస్తూఉంటాన"ని ఈ నాలుగేళ్లలో వేళ్లమీద లెక్కపెట్టగలిగినన్ని సార్లు మాత్రం ప్రసాద్ శాంతగురించి ఆలోచించి ఉంటాడు.

'ఆ' వాతావరణమే అంత! యాంత్రికంగా మరలో చక్రాల్లాగా సక్రమంగా తిరగడంతప్ప 'హృదయాలు' విప్పి చెప్పుకునేపాటి తీరుబడి అవకాశం ఎవరికీఉండేవి కావు.

'తను' దిగాలుపడి కూర్చుంటే.

'ఏం మిస్టర్?' అని పలకరించేపాటి తీరుబడి ఉండేదికాదు అతని మిత్రులకు.

'ఈఅర్థంలేని బందిఖానా నాకెందుక'నుకునేవాడు.

ఇలా గడబిడలతో ప్రాణాలు తీసుకుని తామంతా సాధిస్తున్నదేమిటో తనకర్థమయ్యేదికాదు. 'డిసిప్లిన్', పేరుతో అర్థంలేని కట్టళ్లతో స్వేచ్ఛను, ఆనందాన్నీ వదులుకుని ఆఖరికి గట్టిగా గాలి పీల్చుకోడానిక్కూడా నోచుకోని దౌర్భాగ్యపుగతి పట్టిందేమో' అని బాధపడేవాడు. అక్కడి వాళ్ళంతా నిత్యం ఇలా బాధపడుతో వుండవలసిందేనా? అని వారిపై సానుభూతి చూపేవాడు. తనెంత పాషాణహృదయుడు? కనీసం తాను లేనన్నాళ్ళూ పుట్టింటి కెళ్ళమని చెప్పాలనికూడా తోచలేదు తనకు తనది ఒకే పరధ్యాన్నం బుర్ర స్నేహితులతో చెప్పాడు, 'అప్పుడప్పుడు శాంత క్షేమ సమాచారాల్ని చూస్తూ ఉండా'మని.

కాఫీ త్రాగి బరువుగా నిలబడి సిగరెట్ పారేసి యాంత్రికంగా రోడ్డుమీద పడ్డాడు.

ఇదివరలో- అంటే ప్రసాదరావు ఉండే రోజుల్లో- సవినయంగా భూమిలోకి క్రుంగి వుండే ఇళ్లు నేడు కొన్ని మేడలుగా రూపాంతరంచెంది దర్పంగా నిలబడి చూస్తున్నాయి. పల్లెటూరివాడు చూసినట్టు వింతగాచూస్తూ తనలో తను నవ్వుకుంటూ గొణుక్కుంటూ మధ్యమధ్య ఒళ్లు తెలియకుండా 'విజిల్' వేస్తూ తదనుగుణంగా

'ఈ మైకు అరుపుల్లో మన అరుపులు వినేవారెవరు?'

చిత్రకారుడు: శ్రీ చెన్నగిరి రామారావు (హైదరాబాదు)

లయగా బూట్లతో రోడ్డుమీద తాళంవేసుకుంటూ నడుచుకుంటూ పోతున్నాడు.

ఎదురుగా ఉన్న సినిమాహాలుకు వేళ్ళాడకట్టిన 'బేనర్'లోని హీరోయిన్ ప్రసాద్ చేష్టల్ని చూసి విరగబడి నవ్వుతోంది. మిస్టర్ ప్రసాద్ సీరియస్‌గా విలన్ పోజులో సిగరెట్ వెలిగించి తిన్నగా దాని కళ్ళల్లోకి మొహంమీదికి ఉక్కిరిబిక్కిరయేలాగ పొగవదిలాడు. అతార అమాంతంగా సిగ్గుపడిపోయి పొగమబ్బు చాటున తన మొహాన్ని దాచుకుంది.

ప్రసాదరావు తీరుబడిగా ఆ సినిమా తాలూకు వివరాలు చదివేడు.

"పోనీ సినిమా చూసి ఇంటికిపోతే?" ఆలోచనవస్తే అపని చేసినతర్వాత ఆలోచించడం మిస్టర్ ప్రసాద్‌లో ఉన్న విశేషం.

అంచేత ప్రసాద్ సినిమాహాల్లో కూచుని తోలుసంచి జాగ్రత్తగా ఒళ్ళోపెట్టుకుని.

"సినిమాకి వెళ్ళడమా? మానడమా?" అనే సమస్యమీద సిగరెట్ మీద సిగరెట్ కాలుస్తూ తెగ ఆలోచిస్తున్నాడని వేరేచెప్పక్కర్లేదు.

భూమి తనచుట్టూ తను రోజుకొక్కసారి తిరుగుతే, ఒక్కొక్క థియేటరులో ఒక్కొక్క ఫిలిం రోజుకు కనీసం రెండుసార్లు తిరుగుతుంది. ఆదివారాలూ పండగలూ వస్తే మూడుసార్లూ వీలైతే వీలైనన్ని సార్లు తిరుగుతుంది.

తెలుగు మనుషులను తెలుగుడైలాగులను తెలుగు ప్రేమకలాపాల్నీ, తెలుగు విలన్ మనాలుగేళ్ళతర్వాత ప్రసాదరావు మొదటి సారిగా వివరంగా ససంభ్రమంగా తిలకించి

(37-వ పేజీచూడండి)

కంలా ఉంది. దానికి లేనిపోని జబ్బులు అంటగట్టకు, పుణ్యం ఉంటుంది" అని కసిరి దాన్ని వంట గదిలోకి తీసుకొనిపోయి తలుపువేసేసుకొంది.

పిల్లికి పెట్టిందో లేక తనే తిన్నదో తెలియదు కాని పది నిముషాలకల్లా బయటికి వచ్చి గిన్నెతోమి కడిగి బోర్లాపెట్టింది.

అప్పటికి కాని నేను అక్కడినుంచి నిర్గమించలేదు.

మొత్తంమీద ఆరాత్రి నాకు భోజనం దొరికిందికాదు.

ఆ రాత్రి అంతా నిద్రలేదు. మరునాటి ఉదయం రోడ్డుమీద పోతున్నాను. నెల్లాళ్ళ ఉద్యోగంలో సహచరుడు విఠల్ కనుపించాడు. సరిగా ఈ వేళ నేను అన్నట్టే అన్నాడు — "మీకోసమే వస్తున్నానండి. దేవుడిలా కనుపించారు. మా ఇంటికి భోజనానికి రావాలి" అని ఉన్నపళంగా తనతో కూడా రమ్మన్నాడు. మాట్లాడకుండావెళ్ళాను.

తీరా ఇల్లుచేరాక "ఈవేళ మానాన్నగారి అబ్దికం. మీరు భోక్తగా ఉండి ఈ కార్యం సానుకూలం చేయాలి" అని కోరాడు విఠల్. దక్షిణ మిగల్చడానికి నన్ను అన్వేషించాడా ఉత్తముడు. అప్పటికి శరీరంలో ప్రాణంలేదు. భోజనంకోసం అలమటిస్తున్నాను. భోజనం లభించిందన్న ఆనందాతిరేకమో లేక మరి రెండు మూడు గంటలకాలం పరిశ్రమచేస్తే కాని భోజనం లభించదన్న నైరాశ్యమో తెలియదు కాని అకస్మాత్తుగా స్మృతి తప్పి పడిపోయాను.

పాపం నా మూలంగా ఆ ఏడాది విఠల్ పితృదేవతల స్వాగత సత్కార కార్యక్రమం మరోక గంటసేపు వాయిదాపడింది.

అదిగో అప్పటినుంచీ తద్దినం భోజనానికి వెళ్ళితే మూర్ఛ వస్తుందేమోనని నాభయం!

* * *

సముద్రునిఘోష వినవస్తున్నది. నారదులు గృహోన్ముఖులైనారు. నాటికి వ్రతదీక్ష సమాప్తమైనది.

ప్రసాద్ లేచాడు. "లేరా వెంకటీ ఈ రాత్రి సినిమాకు వెడదాం. రేపు నీకు విందు" అన్నాడు.

వెంకటి తూలిపడిపోయాడు. ★

ఆ హో హ

(22 - పేజీ తరువాయి)

పరవసుడై ఆఉద్రేకంలో తోలుసంచి క్రింద పడేసుకుని వెతుక్కొని మళ్ళీ ఒళ్లో పెట్టుకుని సిగరెట్ వెలిగించగానే హాల్లో దీపాలు వెలిగాయి.

ప్రసాదరావు నిలబడి పరిశీలనగా హాలంతా చూస్తున్నాడు. తెరకు అటూ ఇటూ పెద్ద బ్రాకెట్లలాంటి డిజైన్లు. గోడల్లోకి పైకి కనబడకుండా అమర్చిన ట్యూబు లైట్లన్ని ఎక్కువ ఫాన్లు కలిగి హాలు చాలాబావుంది. జనాన్నందర్నీ అన్నిక్లాసుల్లోవాళ్ళను పరిశీలనగా చూస్తూ ప్రసాదరావు ఒక్కక్షణం నిర్ఘాంతపోయాడు.

ప్రసాదరావులో అకస్మాత్తుగా భయంకరమైన మార్పువచ్చేసింది. మనిషితోపాటు వ్రేళ్ల మధ్య సిగరెట్ కూడా 'గతుకులరోడ్డు మీద నడిచే కారు తెంజరులెటు'లా వణికిపోతోంది. అప్పుడేలేచి ఒకర్నొకరు రాసుకుంటూ నవ్వుకుంటూ 'కేంటీన్' వైపు పోతోన్న జంటవేపే తీక్షణంగా చూస్తున్నాయి ప్రసాదరావు కళ్లు.

ప్రసాదరావు ఈలోకంలో పడి రేయరుని గట్టిగా సిగరెట్ దమ్ములాగి సంచితెరచి టోపీతీసి నుదురుముందుకు వచ్చేటట్టు పెట్టుకున్నాడు. నల్లద్దాల కళ్ళజోడు పెట్టుకున్నాడు. రుమాలు తీసి కోట్ కాలర్ పైకెత్తి గడ్డం దాకా మూసుకుపోయేలా రుమాలు మెడవెనకనుంచి చుట్టాడు. ప్రసాదరావు కేంటిన్‌కు బయలుదేరాడు.

ఆ జంట కాఫీత్రాగుతూంటే ప్రసాదరావు ఎదురుగా సెటాయించాడు. సిగరెట్ చాలా సీరియస్‌గా పీలుస్తూ నల్లద్దాల్లోంచి ఆ పిల్లవేపే మింగేసేలా చూస్తున్నాడు. వాళ్లు కేరింతాలు కొట్టుకుంటూ వేళాకోళాలాడుకుంటూ కాఫీత్రాగి హాల్లోకి బయలుదేరారు.

ప్రసాదరావు-సర్వర్ "సార్! సార్!" అంటూ కాఫీకప్పుతో వెంటనా వినిపించుకోకుండా చాలా 'రాష్'గా రోడ్డు మీదకువచ్చి ఓరిక్షాలోకూర్చుని 'బకింగ్‌హాంపేట' పోనియ్ అన్నాడు.

బకింగ్‌హాంపేట నాలుగురోడ్ల జంక్షన్ రాగానే రిక్షావాడి కూలిఇచ్చి దిగిపోయి పెద్దపెద్ద అంగలేసుకుంటూ సందులు దాటుకుంటూ ఓ గుమ్మంముందు ఆగాడు. తలుపు తాళంవేసి వుంది.

ప్రసాదరావు ఒళ్లుతెలియని ఆవేశంలో తాళాన్ని ఒక్కసారి గుంజాడు. పరాజయ సూచకంగా తాళంకప్ప - కప్పలా నోరు తెరిచి, ప్రసాదరావుచేతిలోకి ఊడివచ్చింది.

ప్రసాదరావు చీకట్లో నడుస్తూంటే కాలికి కుర్చీతగిలి 'ఖంగ్' మంది మోకాలు. ప్రసాదరావు మస్తిష్కంలో ఆలోచనలు గిరగిరా తిరిగిపోతున్నాయి. నెత్తిమీదటోపీ ఒంటిమీదకోటు; కంటిజోడు అప్రయత్నంగా జారిపోయాయి. ప్రసాదరావుకు ఆకలి దహించుకుపోతోంది. ఎప్పుడో పన్నెండు గంటలకు తిన్న తిండి. పైగా అతని హృదయం గాయపడి రక్తం ఓడుతోంది. ఇంతవరకూ గంతుతో విజిలేస్తో హుషారుగా వున్న ప్రసాదరావు కన్నీళ్లు చీకట్లో ఎవరికి కనపడతాయి? కన్నీరుకాదు...ప్రసాదరావు కళ్లల్లోంచి నిప్పులు రాలుస్తున్నాడు.

"ఎంత ద్రోహం?...ఎంతటి నయవంచన? ...ఛీ"

"అబ్బా!"...చీకటిలో...చీకటిలాటి జుట్టును పీక్కుంటున్నాడు. సిగరెట్ కోసం జేబులో చెయ్యి పెట్టాడు. జేబు ఖాళీగా వుంది.

ఇంతలో "అరే! తలుపులు బార్లా తీసి వున్నారేమే" అనే మాటలు, టప్పుమని స్విచ్ వేసిన చప్పుడూ విని బుర్ర పైకెత్తాడు ప్రసాద్.

ప్రసాద్ పైకిలేచాడు. తాగినవాడిలా మతిపోయినవాడిలా — ఎన్నికల్లో నిలబడి ఓడినవాడిలా వున్నాడు.

ప్రసాద్ పరమ భయంకరంగా వున్నాడు. పళ్లు పటపటలాడిస్తున్నాడు. ఏం అఘాయిత్యం చెయ్యబోతాడో, యేమో!...

ప్రసాద్ ఎదురుగా కాంత భయాందోళనలతో నిలబడి వుంది.

కాంత 'కెవ్వు' మనేలోగా ప్రసాద్ "ద్రోహి!" అంటూ విసురుగా లెంపకాయ వేశాడు. తిరిగి రెండోసారి చెయ్యెత్తేలోగా ఏదో బలమైన హస్తం ప్రసాద్ రెండు చేతుల్నీ విరిచి పట్టుకుంది "ఎవడవురా నువ్వు?" అంటూ.

ప్రసాద్ ఆ వ్యక్తివేపు చూశాడు. అదే మనిషి! కేంటిన్‌లో కాంతతో......అబ్బ!

"ఒరే ద్రోహి! నీ రక్తం త్రాగుతా— ఇలా ఎంతమందిని నాశనం చేశావురా? అసలు నీ తప్పేముందిలే! భర్త విదేశాల్లో వున్నాడే? ఏమయ్యాడోననే బెంగ లేకుండా......ఛీ! వెధవ బ్రతుకు!" అని పట్టు వదలించుకొని కాంతమీదకు దూకుతున్నాడు ప్రసాద్.

"ఒరే మోహన్! మీ బావరా!" అంటూ ఆనందం, బాధ, దుఃఖం, అవమానం ఇవన్నీ కలిసిన కంఠంతో కాంత కెవ్వుమని కేకేసింది.

"మవ్వా! బావా!" అంటూ ఓ కేక వినిపించింది "ఆ సినిమాలో కాంత ప్రక్కకూచున్న" రీమనుష్య శరీరంలోంచి.

ప్రసాదరావు దిగ్భ్రమ చెందాడు. గుచ్చి గుచ్చి పరిశీలనగా ఆ చెయ్యెత్తు వస్తాదుకేసి గుడ్లప్పగించి చూశాడు.

ఓ క్షణం స్తబ్దుడైపోయాడు. "మోహన్!" ఎంత మారిపోయాడు. ఎక్కడా గుర్తు పట్టడానికి వీల్లేనంతగా మారిపోయాడు.

మోహన్ ప్రసాద్ కేసి చాలా సీరియస్‌గా చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వాడు.

ప్రసాద్ ఎంతగానో సిగ్గుపడిపోయాడు 'తన తొందరపాటు ఎంత విషమంగా పరిణమించింది?'

"కాంతా! నన్ను క్షమించవూ?" అంటూ మోకరించబోయాడు.

"ఛ! అవేం మాటలండీ! మీరొచ్చేశారు నాకదే పదివేలు."

ప్రసాదరావు కాంతను హృదయపూర్వకంగా కౌగలించుకున్నాడు. ★